MemoriiJurnale

C. S. Lewis

SURPRINS DE BUCURIE

POVESTEA UNEI CONVERTIRI

HUMANITAS

Memorii**J**urnale

Clive Staples Lewis (1898–1963) s-a născut la Belfast, într-o familie anglo-irlandeză a cărei pasiune pentru lectură i s-a transmis și lui de la o vârstă fragedă. De îndată ce a învățat să scrie, a trecut la primele exerciții literare – povestiri despre „șoricei îmbrăcați în zale" și isprăvile lor cavalerești. La patru ani le punea deja în vedere apropiaților că dorește să i se spună „Jacksie", devenit mai târziu „Jack". Tot în copilărie trăiește întâia oară Bucuria, o experiență fundamentală, a cărei semnificație avea s-o expună pe larg în autobiografia sa spirituală, *Surprins de Bucurie* (1955).
A renunțat la creștinism, după propriile spuse, la 13–14 ani, când era elev la Cherbourg House, o școală elementară particulară din Malvern, mai ales ca urmare a învățăturilor heterodoxe ale intendentei școlii, Miss G.E. Cowie. După o ședere de un an la Colegiul Malvern, a luat lecții cu un profesor particular, W.T. Kirkpatrick, sub a cărui îndrumare a câștigat o bursă de studii la Oxford. În 1925 a fost ales *fellow* al Colegiului Magdalen, unde va preda aproape trei decenii, până la ocuparea catedrei de literatură engleză medievală și renascentistă de la Cambridge (1954).
În 1929 revine la creștinism sau, mai exact, la teism, ca „cel mai șovăielnic și mai abătut convertit din toată Anglia". Până a ajunge însă la credința că „Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu" aveau să mai treacă doi ani. În 1933 publică *The Pilgrim's Regress*. În următorii treizeci de ani scrie numeroase alte lucrări de apologetică sau spiritualitate creștină: *Miracles, The Four Loves, The Problem of Pain* (trad. rom. în volumul *Despre minuni. Cele patru iubiri. Problema durerii*, Humanitas, București, 1997), *The Screwtape Letters* (*Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr*, Humanitas, București, 2003), *Mere Christianity* (*Creștinism, pur și simplu*, Humanitas, București, 2004), *Of This and Other Worlds* (*Despre lumea aceasta și despre alte lumi*, Humanitas, București, 2011), *The Great Divorce, A Grief Observed*. În paralel, publică science-fiction (*Space Trilogy*) și literatură pentru copii (*Cronicile din Narnia*), abordând subiecte de inspirație creștină.
Între numeroasele sale lucrări științifice, se detașează *The Allegory of Love: A Study in Medieval Tradition, Rehabilitations and Other Essays* și *English Literature in the Sixteenth Century Excluding Drama*.

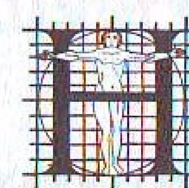
Emanuel Conțac este lector universitar la Institutul Teologic Penticostal din București și doctor în filologie al Universității din București. A mai tradus John Stott, *Puterea predicării* (2004); Stanley Grenz *et al.*, *Dicționar de termeni teologici* (2005); Moisés Silva și Walter Kaiser, *Introducere în hermeneutica biblică* (2006); Gordon Fee, *Exegeza Noului Testament* (2006); Douglas Stuart, *Exegeza Vechiului Testament* (2006); Arthur G. Patzia și Anthony J. Petrotta, *Dicționar de termeni biblici* (2008).

C. S. LEWIS

SURPRINS DE BUCURIE

POVESTEA UNEI CONVERTIRI

Traducere din engleză și note de
EMANUEL CONȚAC
Cuvânt înainte de
WALTER HOOPER

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Corina Neacșu
Coperta: Ioana Dragomirescu Mardare
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Bălășel
DTP: Dumitru Olteanu, Dan Dulgheru

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

C.S. Lewis
Surprised by Joy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEWIS, C.S.
Surprins de bucurie: povestea unei convertiri / C.S. Lewis;
trad. și note: Emanuel Conțac; cuv. înainte: Walter Hooper. –
București : Humanitas, 2011
ISBN 978-973-50-3165-7
I. Conțac, Emanuel (trad.)
II. Hooper, Walter (pref.)
821.111-94=135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Nota traducătorului

Deși traducerea de față apare sub o singură semnătură, ea este rodul unei munci de colaborare cu mai mulți oameni care, fără să mă fi întâlnit vreodată, mi-au oferit călduros sprijinul lor. Fără ei, probabil că încercarea de a traduce o carte de dificultatea celei de față ar fi sfârșit ca tentativa stăncuței descrise de Esop într-una dintre fabulele sale.

Lui Paul Leopold, din Suedia, îi mulțumesc pentru grija cu care a vegheat ca trădările involuntare de care tălmăcitorul se poate face vinovat să fie zădărnicite. Schimbul intens și fertil de emailuri pe care l-am purtat cu el în această perioadă mi-a fost neprețuită călăuză în largul oceanului de limbă și literatură engleză, pe care Paul Leopold navighează cu multă siguranță.

Lui Walter Hooper, consilier literar al patrimoniului lui C.S. Lewis, îi mulțumesc pentru amabilitatea cu care a dat curs invitației de a scrie „Cuvântul înainte" la prezenta ediție. Îi datorez mulțumiri și pentru că, în pofida programului intens de lucru, la cei 77 de ani ai săi, a găsit timp să-mi lămurească diverse aspecte mărunte despre carte sau autorul ei.

Arend Smilde, traducătorul olandez al mai multor lucrări de C.S. Lewis, mi-a pus la dispoziție rodul cercetărilor laborioase întreprinse în vederea publicării celei

de-a doua ediții a cărții *Surprins de Bucurie*. Mulțumindu-i lui, le mulțumesc totodată celor care l-au ajutat în mod generos. Deși am căutat să mă revanșez oferindu-i câteva soluții la problemele nerezolvate de el, datoria mea față de el rămâne în continuare uriașă.

Recunoștința mea se îndreaptă și spre Andy Reyes, profesor la Groton School, SUA, pe care l-am inoportunat în câteva rânduri cu nedumeriri asupra citatelor clasice din originalul englezesc.

N-aș putea încheia fără a adresa în egală măsură mulțumiri doamnelor Heidi Truty, Maria Buturugă și Adela Toplean, ca și domnilor David Dodds, Christopher Mitchell, Colin Duriez, Tyler Fisher, Virgil Hariuc și George Tudorie. Fără ajutorul lor, drumul până la definitivarea traducerii ar fi fost mai lung și mai întortocheat.

A.M.D.G.

Emanuel Conțac

Cuvânt înainte la ediția în limba română

Sunt profund onorat că am fost invitat să scriu un cuvânt înainte la această distinsă traducere a autobiografiei lui C.S. Lewis și cred că pot să-mi dovedesc cel mai bine aprecierea explicând câteva aspecte despre *Surprins de Bucurie*, care nu sunt menționate în cartea propriu-zisă. În primul rând, pentru scrierea ei, Lewis a avut nevoie de mai mult timp decât pentru oricare altă carte a sa. Când Lewis știa ce anume dorește să scrie, scria cu mare ușurință și fluență. Dar povestea „Bucuriei" a fost o excepție.

Cred că principalul motiv pentru care scrierea cărții i-a luat atât de mult ține de faptul că ideea centrală – „Bucuria" ca „dorință neîmplinită, care este ea însăși mai dezirabilă decât orice altă satisfacție"[1] – i-a venit treptat, de-a lungul mai multor ani. Despre cele mai timpurii momente de felul acesta puteți citi în capitolul I din *Surprins de Bucurie*. Totuși, atunci când a simțit acele prime săgetări de „dorință neîmplinită", Lewis era departe de a cunoaște însemnătatea lor. Un alt motiv pentru gestația îndelungată a cărții este faptul că *Surprins de Bucurie* reprezintă versiunea finală a unei povestiri pe care Lewis a spus-o, ori a încercat să o spună, în mai multe rânduri.

[1] C.S. Lewis, *Surprised by Joy: The Shape of My Early Life*, Bles, London, 1955, cap. I, pp. 23–24.

Iată cum s-au petrecut lucrurile. Pe la vârsta de 21 de ani, când încă era ateu, Lewis și prietenul său cel mai bun, Arthur Greeves, purtaseră deja discuții despre această experiență, iar numele pe care-l dăduseră Bucuriei era pur și simplu „ea". Apoi, în 1922, autorului i s-a oferit șansa de a publica o poezie despre „ea" și, fiind nevoit să dea experienței un nume, a etichetat-o „Bucurie". Câteva rânduri ale poeziei de mai jos, intitulată „Bucurie" și publicată în 1924, îi vor da cititorului o idee despre cât de departe era Lewis de a înțelege experiența la vremea respectivă:

Pasăre enormă – Bucuria – cu atingerea molcomă
A unor aripi ciudate m-a învăluit. Aer înmiresmat
Venea dinspre zorii inimii. Fumul de cețuri
L-a răcorit pe coline. Atingea vizuina
Fiecărei sălbăticiuni și trezea florile înrourate de pretutindeni.[1]

Rândurile respective sunt atât de departe de a exprima ceea ce Lewis a ajuns *mai târziu* să desemneze prin „Bucurie", încât nu este de mirare că n-a mai retipărit niciodată poezia. Unul dintre cele mai prețioase „indicii" despre înțelesul Bucuriei a venit de la un alt prieten bun, Owen Barfield (1898–1997), care este descris în cartea de față. Owen Barfield mi-a povestit că în timpul unei vizite în Germania, la începutul anilor 1920, a auzit cuvântul *Sehnsucht* – care înseamnă „dor". Faptul s-a dovedit important pentru Lewis, care descoperea într-un târziu un cuvânt pentru „dorul fără margini" pe care îl trăise. Owen Barfield mi-a mai spus că ulterior Lewis a folosit cuvântul în mod constant.

[1] *The Collected Poems of C.S. Lewis*, ed. Walter Hooper, HarperCollins, London, 1994, p. 243.

Dor de *ce anume*? Lewis s-a lămurit asupra acestei întrebări când a devenit teist, în 1929, și a descoperit că obiectul acestei „dorințe neîmplinite" era Dumnezeu. Odată cu această descoperire, a devenit crucială găsirea unui mod de a face mai bine cunoscută experiența.

A început să scrie istoria modului în care a ajuns să înțeleagă semnificația „Bucuriei". Fragmentul următor, pe care l-am intitulat „Early Prose Joy", a fost scris în 1930 și are 58 de pagini. O copie a lui se păstrează în Biblioteca Bodeliană din Oxford. „În această carte, scria Lewis în deschidere, îmi propun să descriu procesul prin care am revenit, ca mulți alți oameni din generația mea, de la materialism la credința în Dumnezeu". „Există multe căi de a reveni la adevăr, continua el, și nici o cale, dacă este urmată cu credincioșie, nu poate să ducă în altă parte decât spre centru." Această lucrare n-a fost dusă niciodată până la capăt. Lewis nu era suficient de bine cunoscut ca să fie justificată publicarea unei cărți despre el. În plus, nu voia să atragă atenția asupra lui, ci asupra faptului că „Bucuria" este o experiență *universală*.

A urmat un alt pas către înțelegerea „Bucuriei", pe care Lewis nu l-a menționat în autobiografia sa. Într-o scrisoare către Arthur Greeves, datată 18 octombrie 1931, Lewis îi povestea acestuia despre o seară petrecută la Colegiul Magdalen – 19 septembrie 1931 – când și-a invitat colegii de universitate, pe J.R.R. Tolkien și pe Hugo Dyson, să ia cina cu el. Cei trei au zăbovit până la 4 dimineața purtând discuții despre creștinism și relația lui cu mitul. În scrisoarea sa către Arthur, Lewis scria:

> Ceea ce mi-au arătat Dyson și Tolkien a fost că, dacă întâlneam ideea de sacrificiu într-o istorisire păgână, nu mă deranja defel; de asemenea, dacă întâlneam ideea că un zeu se jertfește pe sine sieși... îmi plăcea foarte mult și eram atins în mod tainic de ea; și iarăși, ideea despre un zeu care moare și învie (Balder,

Adonis, Bacchus) mă sensibiliza, cu condiția să o întâlnesc oriunde în altă parte *decât* în Evanghelii. De bună seamă, în istorisirile păgâne eram pregătit să văd profunzimea mitului și faptul că acesta avea niște semnificații dincolo de înțelegerea mea... Ei bine, istoria lui Hristos este pur și simplu un mit adevărat: un mit care acționează asupra noastră în același fel ca și celelalte, cu această diferență extraordinară că *s-a întâmplat cu adevărat*[1].

La o săptămână după seara petrecută cu Tolkien și Dyson – pe 28 septembrie 1931 –, Lewis și fratele său, Warnie, au mers, cu motocicleta celui din urmă, la Grădina Zoologică din Whipsnade; Warnie conducea, iar Lewis ocupa locul din ataș. În ultimul capitol din *Surprins de Bucurie*, autorul descrie maniera în care ultima piesă din experiența sa cu privire la Bucurie s-a așezat la locul ei:

Când am plecat într-acolo, nu credeam că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dar când am ajuns credeam. Și totuși, n-aș spune că meditasem în timpul călătoriei. Și nici că trăisem mari emoții. „Emoțional" este probabil ultimul cuvânt care trebuie folosit cu referire la anumite evenimente importante. A fost mai degrabă ca și când un om, după un somn îndelungat, stă încă nemișcat în pat și devine conștient că s-a trezit.[2]

Acum că înțelesese în sfârșit „Bucuria", ce rămânea de făcut? În primăvara anului 1932, Lewis a început să scrie povestea Bucuriei în versuri. Nu a ajuns prea departe, iar singurul fragment poetic care s-a păstrat se găsește într-o scrisoare către Owen Barfield, datată 6 mai 1932[3].

---

[1] C.S. Lewis, *Collected Letters, Vol. I: Family Letters 1905–1931*, ed. Walter Hooper, HarperCollins, London, 2000, p. 977.

[2] *Surprins de Bucurie*, cap. XV, p. 254.

[3] C.S. Lewis, *Collected Letters: Volume II: Books, Broadcasts and War 1931–1949*, ed. Walter Hooper, HarperCollins, London, 2004, pp. 76–78.

Ca în numeroase alte ocazii din viața autorului, inspirația a venit fără să fie căutată în mod special. În timpul unei vacanțe de două săptămâni, în august 1932, pe când vorbea cu Arthur Greeves, Lewis și-a dat dintr-odată seama cum ar putea spune povestea Bucuriei. În perioada respectivă lucra la o carte despre tradiția medievală, *The Allegory of Love*, și a înțeles că se putea folosi de alegorie pentru a transmite ceea ce încercase de atâta timp să spună. Rezultatul a fost *The Pilgrim's Regress: An Allegorical Apology for Christianity, Reason and Romanticism* (1933), pe care Lewis a scris-o în timpul vacanței petrecute în Irlanda. Apoi subiectul a fost lăsat deoparte vreme de mulți ani. În definitiv, Lewis explicase cum știuse mai bine natura acelui „dor" bizar care ne urmărește pe cei mai mulți dintre noi, fără a fi nevoie să fie el însuși personajul povestirii.

Următorii douăzeci de ani au fost o perioadă extrem de fecundă, în care Lewis a scris atât celebrele sale lucrări de apologetică, precum *Problema durerii* (1940) sau *Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr* (1942), cât și trilogia cosmică – *Dincolo de planeta tăcută* (1938), *Perelandra* (1943) și *That Hideous Strength* (1945)[1]. La mijlocul anilor 1940, Lewis era un nume bine-cunoscut în Marea Britanie și în Statele Unite. Dar *despre* el se știau foarte puține lucruri, de aceea, înainte de publicarea ediției americane a cărții *Perelandra*, reprezentanții editurii newyorkeze i-au cerut să scrie o scurtă prezentare autobiografică ce urma să apară pe supracopertă. „Autobiografia" miniaturală plină de farmec pe care a scris-o Lewis cu acel prilej a fost publicată ulterior pe supracopertele edițiilor americane de science-fiction, dar, deoarece acest fragment rar n-a apărut

---

[1] În tot acest volum, am dat în românește titlurile operelor traduse la noi; în cazul operelor netraduse, am lăsat titlurile originale (*n.t.*).

în nici o ediție europeană a cărților sale, îl reproduc integral, pentru cititorii acestei traduceri în limba română:

> Niciodată nu țin minte datele evenimentelor. Principalele aspecte din viața mea nu-mi sunt cunoscute (într-o formă asimilabilă unei biografii). Am fost mezinul familiei, iar mama a murit când eram copil. Așa se face că petreceam zile îndelungi în singurătate, când tata era la lucru, iar fratele meu la o școală cu internat. Eram singur, într-o casă plină de cărți. Bănuiesc că de aici m-am ales cu o anumită înclinație literară. Desenam mult, dar curând scrisul a luat locul desenatului. Primele mele povestiri erau în principal despre șoricei (influența lui Beatrix Potter); erau însă șoricei îmbrăcați în zale, care făceau de petrecanie unor pisici uriașe (influența basmelor). Prin urmare, am scris cărțile pe care mi-aș fi dorit să le citesc dacă aș fi putut pune mâna pe ele. Aceasta a fost mereu motivația scrierilor mele. Oamenii n-au de gând să scrie ceea ce-mi doresc, de aceea trebuie să mă pun singur pe treabă: nici vorbă de aiureli ca „exprimarea de sine". Am detestat școala. Statutul de infanterist în ultimul război ar fi fost mai suportabil dacă aș fi știut că voi supraviețui. Am fost rănit; de un obuz englez. (De unde și remarca unei mătuși care mi-a spus cu o ușurare evidentă: „Oh, deci asta-i explicația pentru rana la spate!") Am renunțat la creștinism cam pe la paisprezece ani. M-am întors la el când mă apropiam de treizeci. O convertire aproape eminamente filozofică. N-am *dorit*-o. Nu sunt genul religios. Vreau să fiu lăsat în pace, să mă simt propriul meu stăpân: dar, cum realitatea părea să mă contrazică, a trebuit să cedez. Ceasurile cele mai fericite sunt cele pe care le petrec în compania a trei sau patru prieteni vechi în haine ponosite, hoinărind împreună și oprindu-ne la câte o bodegă – sau stând treji până la ore târzii în camera de la colegiu a unuia dintre noi, discutând verzi și uscate, poezie, teologie și metafizică, la o bere, la ceai și tutun. Nici un sunet nu mi-e mai pe plac decât râsul tovarășilor de vârsta mea[1].

Această autobiografie în miniatură a deschis apetitul iubitorilor cărților lui Lewis, ceea ce l-a făcut să-și dea seama

---

[1] C.S. Lewis, *Perelandra: A Novel*, Macmillan, New York, 1944, supracopertă.

că într-una mai amplă ar putea spune povestea „Bucuriei" la persoana I. Prima referire la *Surprins de Bucurie* a apărut în jurnalul fratelui său, la pagina datată 25 martie 1948. „Am discutat mult despre zilele de odinioară, apropo de autobiografia lui [Jack], scria Warnie Lewis, care se anunță de mâna întâi – deși, firește, e greu de găsit cineva mai competent decât mine care să critice primele capitole ale unei astfel de lucrări."[1]

În vara lui 1948, Lewis ajunsese la finalul capitolului XII al cărții, încheind relatarea despre participarea sa la Primul Război Mondial. În cele din urmă, a lucrat intermitent la carte vreme de alți șapte ani.

Ar fi fost de așteptat ca, odată decis să-și spună povestea vieții, lucrurile să se fi mișcat mai repede. Dar Lewis își lua obligațiile în serios. Încă din 1936 se angajase să scrie un volum din seria Oxford History of English Literature, pe care avea să-l numească în glumă „O Hell"; în perioada 1950–1952 a lucrat frenetic la această lucrare, intitulată *English Literature in the Sixteenth Century* (1954).

A mai existat un motiv care i-a întrerupt lucrul la *Surprins de Bucurie*. Tocmai când credea că puterile literare îl părăseau, Lewis a început să viseze la lei, în speță la Aslan, leul cel mare. „De îndată ce personajul a prins contur, spunea Lewis, a și dat viață volumului *Leul, șifonierul și vrăjitoarea* (1950), iar curând a tras după el și celelalte povești despre Narnia"[2]. Acest extraordinar puseu de inspirație l-a făcut să scrie toate cele șapte cărți din seria Narnia între 1949 și 1953. A comparat atunci

---

[1] *Brothers and Friends: The Diaries of Major Warren Hamilton Lewis*, ed. Clyde S. Kilby and Marjorie Lamp Mead, Harper & Row, San Francisco, 1982, pp. 219–220.

[2] *Of This and Other Worlds*, ed. Walter Hooper, Fount, London, 1984, „It All Began with a Picture...", p. 64.

inspirația cu „ceva lăuntric care îl roade [pe autor] vrând să iasă la lumină... îl necăjește cât e ziua de lungă și îi strică lucrul, somnul și mesele. E ca și când ar fi îndrăgostit"[1].

După ce a isprăvit poveștile din seria Narnia, Lewis a revenit la prima sa iubire – cea a „dorinței neîmplinite". *Surprins de Bucurie* a fost dusă la bun sfârșit în martie 1955 și a fost publicată în același an, în septembrie. A devenit lucrarea clasică a lui Lewis, în parte și fiindcă a fost scrisă exact când Lewis înțelegea perfect ce voia să spună prin *Surprins de Bucurie*.

WALTER HOOPER

[1] *Ibid.*, „Sometimes Fairy Stories Say Best What's to be Said", pp. 57–58.

Lui
Dom Bede Griffiths, O.S.B.

Surprins de Bucurie – zvăpăiat ca vântul

WORDSWORTH

Prefața autorului

Am scris această carte pe de o parte ca răspuns la cererile de a povesti cum am trecut de la ateism la creștinism și, pe de alta, pentru a corecta câteva idei greșite care s-au răspândit despre mine. Relevanța cărții pentru alții, nu doar pentru mine, este strâns legată de măsura în care și alții au trăit ceea ce eu numesc „Bucurie". Dacă experiența aceasta e larg răspândită, atunci se impune să fie tratată mai detaliat decât s-a încercat (cred) până acum. Ceea ce m-a încurajat să scriu despre ea fost constatarea că un om rareori menționează anumite trăiri ale sale, care ar trebui să fie cât se poate de idiosincrasice, fără ca măcar o persoană dintre cele prezente (dacă nu chiar mai multe) să exclame: „Ca să vezi! *Și tu* ai simțit așa ceva? Întotdeauna am crezut că sunt unic în această privință."

Scopul cărții este să depene povestea convertirii mele, deci nu e vorba de o autobiografie generală, și cu atât mai puțin de o colecție de „Confesiuni" ca ale Sf. Augustin sau Rousseau. În practică, asta înseamnă că, pe măsură ce se desfășoară, seamănă tot mai puțin cu o biografie generală. În capitolele de început năvodul a fost întins cât mai amplu, pentru ca, în momentul apariției crizei spirituale propriu-zise, cititorul să înțeleagă ce influență au avut asupra mea copilăria și adolescența. Când „consolidarea" este completă, mă limitez strict la esență și omit tot ceea

ce pare irelevant pentru stadiul respectiv (oricât de important ar părea după standarde biografice obișnuite). Nu cred că pierderea e mare; nu am citit niciodată o autobiografie în care secțiunile despre anii de început să nu fie de departe cele mai interesante.

Mă tem că povestea este sufocant de subiectivă; este genul de carte pe care nu l-am mai scris până acum și pe care nu-l voi mai scrie probabil nici de-acum înainte. Am încercat să scriu capitolul întâi în așa fel, încât cei care nu pot digera o astfel de poveste să vadă imediat ce-i așteaptă și să închidă cartea cu minimă risipă de timp.

C.S. LEWIS

I
Primii ani

Prea slab vă e păzită fericirea,
Ca îndelung să poată dăinui!

MILTON[1]

M-am născut în iarna lui 1898, la Belfast, ca fiu al unui jurist și al unei fiice de cleric. Părinții mei au avut doar doi copii, ambii băieți, iar eu eram mezinul, mai mic cu trei ani ca fratele meu. Două plămezi foarte diferite se împleteau în obârșia noastră. Tata aparținea primei generații din familia lui care se căpătuise profesional. Bunicul lui fusese țăran galez; tatăl lui, un om realizat prin propriile puteri, începuse viața ca muncitor, imigrase în Irlanda și sfârșise ca partener în firma Macilwaine și Lewis, „Cazangii, ingineri și constructori de nave". Mama era o Hamilton care avea în ascendență multe generații de clerici, avocați, marinari și alte profesiuni de acest gen; din partea mamei sale, prin familia Warren, spița ei cobora până la un cavaler normand ale cărui oase se odihnesc la Battle Abbey. Cele două familii din care mă trag erau la fel de diferite ca temperament pe cât erau în privința originii. Rudele din partea tatălui erau galezi sadea, sentimentali, pătimași și volubili, lesne cuprinși de mânie, dar și de blândețe; oameni care râdeau și plângeau mult și care nu aveau o vocație serioasă pentru fericire. Cei din neamul Hamilton erau mai temperați. Spirite critice și

[1] John Milton, *Paradisul pierdut*, trad. de Aurel Covaci, Ed. Minerva, București, 1972, p. 121 (*n.t.*).

meu Absolut se deosebea încă în anumite privințe de Dumnezeul religiei. Chestiunea cu adevărat importantă lipsea, cel puțin deocamdată. Faptul cel mai înspăimântător era că, dacă luai în serios credința într-un „Dumnezeu" sau „Spirit" de acest fel, situația se schimba radical. După cum oasele uscate au fost cuprinse de un freamăt și s-au adunat în acea vale cumplită, descrisă de Ezechiel[1], tot astfel, acum, o teoremă filozofică acceptată la nivel cerebral a început să fremete, să tresalte și să-și lepede giulgiul, a stat în picioare și a devenit o prezență vie. Nu mi se mai îngăduia să mă joc de-a filozofia. Se prea poate, cum spuneam, ca „Spiritul" meu să fi fost întru câtva diferit de „Dumnezeul religiei populare". Adversarul meu a fost dispus să facă o concesie în această privință. A devenit total neimportantă. Nu ținea morțiș la ea. A spus doar atât: „Eu sunt Domnul"; „Eu sunt Cel ce sunt"; „Eu sunt"[2].

Oamenilor cu aplecare spre cele religioase le vine greu să înțeleagă oroarea unei astfel de revelații. Agnosticii afabili vorbesc cu voioșie despre „omul aflat în căutarea lui Dumnezeu". Pentru mine, în situația de atunci, era ca și când ar fi vorbit despre șoarecele aflat în căutarea pisicii. Cea mai bună imagine a strâmtorării mele este întâlnirea dintre Mime și Wotan, în primul act din *Siegfried: hier brauch' ich nicht Spürer noch Späher, Einsam will ich...* (N-am trebuință de iscoade și băgăcioși. Vreau să fiu singur...)

Nu uitați, voisem dintotdeauna, mai presus de orice, să nu fiu deranjat de intervenții exterioare. Îmi dorisem (ce nebunie!) „să fiu stăpân pe propriul meu suflet." Fusesem mai dornic să evit suferința decât să obțin plăcerea. Urmărisem mereu să evit tot ce ar fi fost primejdios. Supranaturalul însuși fusese mai întâi o dușcă ilicită, după

[1] *Cf.* Ezechiel 37 (*n.t.*).
[2] *Cf.* Exod 3:14 (*n.t.*).

care, cum li se întâmplă bețivilor, îmi produsese greață. Chiar și încercarea mea recentă de a trăi filozofia fusese (după cum mi-am dat seama) îngrădită în taină de tot soiul de rezerve. Conștientizasem prea bine că idealului meu de virtute nu i s-ar fi îngăduit niciodată să mă aducă într-o situație dureroasă la modul intolerabil; aveam de gând să fiu „rezonabil". Dar idealul de altădată devenise acum un imperativ; și câte altele nu mi s-ar fi putut cere? Neîndoielnic, prin definiție, Dumnezeu era totuna cu Rațiunea însăși. Dar avea oare să fie „rezonabil" în celălalt sens, mai liniștitor? În această privință nu mi se ofereau garanții nici cât negru sub unghie. Mi se cerea capitulare totală, un salt absolut. Eram împresurat de o realitate care nu-ți lăsa loc de tocmeală. Nici măcar nu cerea „Totul sau nimic". Cred că trecusem de acest stadiu pe platforma autobuzului, când am desfăcut platoșa, iar omul de zăpadă a început să se topească. Acum cerea pur și simplu „Totul".

Încercați să vă închipuiți momentele mele de singurătate în camera de la Magdalen, seară de seară, simțind, când îmi întrerupeam lucrul, fie și preț de o secundă, apropierea cu pași măsurați, implacabili, a Celui pe care dorisem cu atâta ardoare să-l evit. Faptul de care mă temusem venea în cele din urmă peste mine.[1] În ultimul trimestru din 1929 m-am dat bătut, am recunoscut că Dumnezeu este Dumnezeu, am îngenuncheat și m-am rugat: eram, pesemne, în seara aceea, cel mai șovăielnic și mai abătut convertit din toată Anglia. Nu vedeam atunci ceea ce acum este cel mai glorios și mai evident lucru: smerenia Divină care acceptă un convertit chiar și în asemenea condiții. Fiul Risipitor cel puțin s-a întors acasă purtat de propriile-i picioare. Dar cine poate proslăvi îndeajuns acea Iubire care deschide înaltele porți în fața

[1] *Cf.* Iov 3:25 (*n.t.*).

unui fiu risipitor adus înăuntru dând din picioare, zbătându-se, plin de obidă și căutând cu privirea în toate părțile o șansă de scăpare? Cuvintele *compelle intrare*[1], siliți-i să intre, au fost atât de denaturate de oameni nelegiuiți, încât ne cutremurăm în fața lor; dar, înțelese cum se cuvine, ele măsoară nemărginirea milei Divine. Asprimea lui Dumnezeu este mai gingașă decât blândețea omenească, iar constrângerea Lui este libertatea noastră.

[1] *Cf.* Luca 14:23 (în Vulgata) – cu aceste cuvinte se adresează stăpânul servitorului, poruncind ca sala de ospăț să se umple; versetul a fost folosit de Inchiziție ca justificare pentru aducerea silită a ereticilor la „dreapta credință" (*n.t.*).

XV
Începutul

Aliud est de silvestri cacumine videre patriam pacis
...et aliud tenere viam illuc ducentem.

SF. AUGUSTIN, *Confesiuni*, VII, XXI

Și una este să vezi patria păcii din vârful cel păduros
...și altceva să ții calea care duce acolo.[1]

Convertirea consemnată în capitolul anterior, se înțelege, a fost la teism, pur și simplu, nu la creștinism. Nu știam încă nimic despre Întrupare. Dumnezeul în fața căruia capitulasem era cu totul neomenesc.

Vă întrebați, poate, dacă spaima mea s-a diminuat în vreun fel la gândul că mă apropiam acum de locul din care fuseseră trase săgețile Bucuriei încă din copilărie. Nicidecum. Niciodată nu întrezărisem vreun indiciu, oricât de mic, că a existat sau că avea să existe vreo legătură între Dumnezeu și Bucurie. Lucrurile stăteau mai degrabă invers. Nădăjduisem că inima realității era de așa natură, încât o puteam simboliza cel mai bine printr-un loc; când colo, descopeream că era o Persoană. La o adică, lepădarea de așa-numita Bucurie putea fi chiar printre primele exigențe pe care mi le-ar fi impus El. Nu se auzea nici un susur muzical dinăuntru, nici nu simțeam parfumul livezilor veșnice în prag, când am fost târât dincolo de poartă. Nu încercam nici un fel de dorință.

Convertirea mea nu era însoțită încă de credința într-o viață viitoare. Acum văd o binecuvântare, una dintre cele mai mari, în faptul că mi s-a îngăduit ca timp de câteva

[1] Sf. Augustin, *Confesiuni*, trad. Gh.I. Șerban, Ed. Humanitas, București, 1998, p. 258 (*n.t.*).

luni, poate chiar un an, să-l cunosc pe Dumnezeu și să încerc să trăiesc în ascultarea Lui fără a-mi pune această problemă. Situația mea era ca aceea a evreilor, cărora El li se revelase cu secole înainte de a le spune vreo vorbă despre ceva mai bun (sau mai rău) dincolo de mormânt, în afară de *Sheolul* nedefinit și obscur. Nu visam nici măcar la așa ceva. Există oameni, oameni mult mai buni decât mine, care aproape au făcut din nemurire doctrina centrală a religiei lor; eu, unul, nu m-am putut abține să nu consider că preocuparea inițială față de acest subiect ajunge să distrugă întreg sistemul. Am fost educat să cred că bunătatea este bunătate doar dacă este dezinteresată și că speranța de răsplată sau teama de pedeapsă influențează voința. Deși greșeam în această privință (problema este de fapt mai complicată decât îmi dădeam seama atunci), eroarea mea a fost trecută cu vederea în cel mai blând mod posibil. Îmi era teamă că amenințările sau promisiunile aveau să mă demoralizeze; n-am avut parte nici de amenințări, nici de promisiuni. Poruncile erau inexorabile, dar nu erau întărite de „sancțiuni". Dumnezeu trebuia ascultat pur și simplu fiindcă era Dumnezeu. De multă vreme, mai întâi prin zeii din Asgard, iar apoi prin noțiunea de Absolut, Dumnezeu mă învățase că un lucru poate fi adorat nu pentru ceea ce ne-ar putea face, ci pentru ceea ce este în sine. Iată de ce, deși am fost îngrozit, n-am fost surprins să aflu că Dumnezeu trebuie ascultat pentru ceea ce este în Sine. Dacă vă întrebați de ce ar trebui să-l ascultăm pe Dumnezeu, în ultimă instanță răspunsul este „Eu sunt". A-l cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a ști că îi datorăm ascultare. În natura Lui se revelează *de jure* suveranitatea Lui.

Desigur, așa cum am spus, chestiunea este mai complicată. Ființa primă și necesară, Creatorul deține suveranitatea atât *de facto*, cât și *de jure*. A lui este puterea și

împărăția și slava. Dar suveranitatea *de jure* mi-a fost dezvăluită înainte să-i cunosc puterea, dreptul mi-a fost dezvăluit înainte să-i cunosc puterea. Iar pentru asta sunt recunoscător. Cred că este bine să ne spunem uneori nouă înșine: „Dumnezeu este de așa natură, încât dacă (*per impossibile*) și-ar pierde puterea, păstrând în schimb celelalte atribute, iar dreptul suprem ar ajunge pururi văduvit de puterea supremă, încă i-am datora supunerea pe care i-o datorăm acum." Pe de altă parte, deși este corect să spunem că natura lui Dumnezeu este garantul poruncilor Sale, totuși înțelegerea acestui fapt trebuie, în final, să ne ducă la concluzia că unirea cu Natura Lui aduce fericire, iar separarea de ea aduce groază. Astfel intră în ecuație Raiul și Iadul. Dacă ne gândim însă prea mult la cele două, exceptând acest context mental, dacă le ipostaziem ca și când ar avea un înțeles substanțial dincolo de prezența sau absența lui Dumnezeu, corupem doctrina privitoare la ele și ne lăsăm și noi corupți gândind astfel.

Ultima etapă a povestirii mele, trecerea de la simplul teism la creștinism, este cea despre care știu acum cel mai puțin. Dat fiind că este și cea mai recentă, această ignoranță poate părea ciudată. Cred că motivele sunt două. Mai întâi, pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne aducem aminte trecutul îndepărtat mai bine decât pe cel recent. Celălalt motiv ține de faptul că printre primele consecințe ale convertirii mele teiste s-a numărat și diminuarea semnificativă (era și cazul, după cum vor fi de acord toți cititorii acestei cărți) a atenției pedante pe care o acordam evoluției opiniilor mele sau a stărilor mele mentale. Pentru mulți extravertiți sănătoși, autoexaminarea începe în momentul convertirii. Pentru mine a fost aproape invers. Autoexaminarea a continuat, desigur. Dar s-a desfășurat (presupun, fiindcă nu-mi pot aminti exact) la intervale stabilite și cu un scop practic; era o datorie, o disciplină, un lucru

incomod, nu un hobby sau un obicei, ca înainte. Credința și rugăciunea erau începutul extravertirii. Fusesem, după cum se spune, „scos din mine însumi". Dacă Teismul ar fi făcut numai atât pentru mine, și tot ar trebui să fiu mulțumit că m-a lecuit de practica neghioabă și cronofagă de a ține un jurnal. (Chiar și în scopuri autobiografice, un jurnal nu este nici pe departe atât de util pe cât sperasem. Notezi în fiecare zi ceea ce consideri important; dar, desigur, nu poți ști în fiecare zi ceea ce se va dovedi important pe termen lung.[1])

De îndată ce am devenit teist, am început să frecventez biserica parohială duminica și capela colegiului în timpul săptămânii; nu fiindcă aș fi crezut în creștinism și nici fiindcă aș fi socotit că diferența dintre el și teismul simplu este nesemnificativă, ci pentru că eram de părere că se cuvine să „arborez steagul" printr-un semn exterior neechivoc. Acționam conform unui simț (probabil eronat) al onoarei. Ideea de participare la slujbele bisericești îmi displăcea complet. Nu eram câtuși de puțin anticlerical, dar eram profund antieclezial. Că existau preoți și arhidiaconi și epitropi bisericești era foarte bine. Aceștia gratificau iubirea mea jenkiniană pentru aromele tari. În plus (exceptându-l pe Oldie), fusesem norocos în privința tuturor cunoscuților mei din mediul clerical; mai ales prin Adam Fox, decan eclezial la Magdalen, și Arthur Barton (viitor Arhiepiscop de Dublin), care fusese parohul nostru în Irlanda. (Și el pătimise cândva din cauza lui Oldie, la

[1] Singurul bine cu care m-am ales de pe urma jurnalului a fost că am învățat să apreciez la justa lui valoare geniul uluitor al lui Boswell. Am încercat din răsputeri să reproduc unele conversații la care luaseră parte oameni foarte amuzanți și foarte originali. Dar nici unul dintre ei nu prindea viață în jurnal. Evident, prezentarea de către Boswell a lui Langton, Beauclerk, Wilkes etc. înglobase ceva destul de diferit de o simplă consemnare (*n.a.*).

Belsen. Vorbind despre moartea lui Oldie, i-am spus: „Ei bine, nu-l vom mai vedea." „Vrei să spui, a răspuns el cu un zâmbet malițios, *nădăjduim* că nu-l vom mai vedea".) Dar, deși îmi plăceau clericii, după cum îmi plac și urșii, îmi doream să fiu în Biserică tot atât cât îmi doream să fiu la grădina zoologică. Era, în primul rând, ceva colectiv; o chestiune de „întovărășire" obositoare. Încă nu vedeam relevanța unei astfel de preocupări pentru viața spirituală a cuiva. După mine, religia ar fi trebuit să însemne niște oameni cumsecade care se roagă în singurătate și care apoi se întâlnesc câte doi-trei pentru a discuta probleme spirituale. Ca să nu mai vorbim de toată bătaia de cap, de agitația și risipa de timp! Clopote, mulțimi, umbrele, anunțuri, aglomerație, aranjamente și pregătiri nesfârșite. Imnurile mi se păreau (și încă mi se par) foarte puțin ispititoare. Dintre toate instrumentele muzicale, cel mai puțin îmi plăcea (și-mi place) orga. În plus, mă caracterizează o anumită *gaucherie* spirituală care mă face inapt pentru tot ce înseamnă rit.

Astfel, mersul meu la biserică a fost o practică pur simbolică și provizorie. Dar n-aș putea spune dacă m-a ajutat efectiv să mă îndrept spre creștinism. Principalul tovarăș de drum în această perioadă a fost Griffiths, cu care am corespondat din plin. Amândoi credeam acum în Dumnezeu și eram gata să auzim mai multe despre El din orice sursă, păgână sau creștină. În mintea mea (nu pot vorbi și pentru el, mai ales că și-a spus admirabil povestea în *The Golden String*) multiplicitatea deconcertantă a religiilor a început să se limpezească. Adevăratul indiciu îmi fusese oferit de acel vajnic ateu care constatase: „Nespus de ciudată tărășenia asta despre Zeul care moare. Chiar pare să se fi întâmplat cândva"; de el și de Barfield, care m-a încurajat să am o atitudine mai respectuoasă, dacă nu și o afinitate față de mitul păgân. Miza nu mai era să găsesc

religia adevărată între o mie de religii false. Se reducea, mai degrabă, la întrebarea: „Unde a ajuns religia la adevărata ei maturitate? Unde s-au împlinit toate sugestiile păgânismului, în măsura în care se poate vorbi de așa ceva?" De cei nereligioși nu mă mai sinchiseam; concepția lor despre viață fusese deja clasată. Căci pe ei îi contesta, având în mod clar dreptate, toată mulțimea celor care se închinaseră – care dansaseră și cântaseră și aduseseră jertfe și tremuraseră și adoraseră. Dar călăuze trebuie să ne fie intelectul și conștiința, în egală măsură, nu doar frenezia și ritualul. Nu se punea defel problema să revin la păgânismul primitiv, lipsit de teologie și de moralitate. Dumnezeul pe care îl recunoscusem în cele din urmă era unul și era neprihănit. Păgânismul fusese copilăria religiei sau doar un vis profetic. Unde era acum rodul ajuns la maturitate? Unde era deșteptarea? (*The Everlasting Man* îmi venea aici în ajutor.) Răspunsurile posibile erau în realitate doar două: fie în hinduism, fie în creștinism. Orice altceva era doar o pregătire în vederea lor sau (în accepțiunea franceză a termenului) o *vulgarizare* a acestora. Tot ce ai fi putut găsi în altă parte găseai, într-o versiune îmbunătățită, într-una din acestea două. Dar hinduismul avea două neajunsuri. Întâi de toate, părea nu atât o maturizare la nivel moral și filozofic a păgânismului, cât o coexistență a filozofiei cu păgânismul neepurat, asemănătoare celei dintre apă și ulei; brahmanul meditează în pădure, iar în satul din apropiere întâlnești prostituție la templu, *sati*, cruzime, monstruozitate. În plus, nu revendica adevăruri istorice, aidoma creștinismului. Acum eram deja prea versat în critica literară ca să consider Evangheliile un mit. Nu aduceau a mit. Și totuși, conținutul prezentat într-o manieră istorică, neartistică – de către evreii aceia înguști la minte, dezagreabil, orbi la bogăția de mituri a lumii păgâne din jur – era tocmai

conținutul marilor mituri. Dacă un mit a devenit vreodată fapt, dacă s-a întrupat, trebuia să arate exact așa. Dar nici o compoziție din toată literatura nu era așa. Miturile semănau cu literatura într-o anume privință. Cu istoriile într-o altă privință. Însă nimic nu era întocmai lor. Și nici o persoană nu semăna cu Persoana pe care o înfățișau; la fel de reală, de recognoscibilă prin negura timpului, ca Socrate cel descris de Platon sau Johnson cel descris de Boswell (de zece ori mai mult decât Goethe descris de Eckermann sau Scott descris de Lockhart), și totuși numinoasă, luminată de o lumină de pe alt tărâm, un zeu. Dar dacă era un zeu – și nu mai suntem politeiști –, atunci nu era un zeu, ci Dumnezeu. Numai în acest moment din istorie a devenit mitul fapt; Cuvântul, trup; Dumnezeu, Om. Nu este „o religie", nici „o filozofie", Este însumarea și actualizarea ambelor.

După cum am mai spus, despre această ultimă tranziție vorbesc cu mai puțină siguranță decât despre oricare dintre cele anterioare, și este posibil ca în paragraful precedent să fi inserat gânduri care au survenit mai târziu. Însă cu siguranță nu mă înșel în privința liniilor generale. De un lucru sunt sigur. Pe măsură ce mă apropiam de deznodământ, simțeam o împotrivire aproape la fel de intensă ca împotrivirea anterioară față de Teism. La fel de intensă, dar de scurtă durată, căci am înțeles-o mai bine. Fiecare pas pe care l-am făcut, de la Absolut la „Spirit" și de la „Spirit" la „Dumnezeu", fusese un pas către ceva mai concret, mai iminent, mai compulsiv. Cu fiecare pas, aveam mai puține șanse de „a fi stăpân pe propriul suflet". Acceptarea Întrupării era un pas mai departe în aceeași direcție. Îl aducea pe Dumnezeu mai aproape sau îl apropia într-o manieră nouă. Iar așa ceva, după cum mi-am dat seama, nu-mi dorisem. Însă odată ce am conștientizat temeiul eschivărilor mele, am recunoscut

rușinea și zădărnicia lor. Știu foarte bine când, dar nu și cum, s-a produs pasul final. Cineva m-a dus la grădina zoologică din Whipsnade, într-o dimineață însorită. Când am plecat într-acolo, nu credeam că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dar când am ajuns credeam. Și totuși, n-aș spune că meditasem în timpul călătoriei. Și nici că trăisem mari emoții. „Emoțional" este probabil ultimul cuvânt care trebuie folosit cu referire la anumite evenimente importante. A fost mai degrabă ca și când un om, după un somn îndelungat, stă încă nemișcat în pat și devine conștient că s-a trezit. Momentul era, ca și cel de pe platforma autobuzului, ambiguu. Libertate sau necesitate? Dar oare diferă acestea când sunt la apogeu? În acel punct maxim un om este ceea ce face; nimic din el nu rămâne în urma sau în afara actului. Cât despre ceea ce îndeobște numim Voință și ceea ce îndeobște numim Emoție, sunt de părere că de regulă vorbesc prea tare și declamă prea pompos[1], ca să le dăm crezare și că nutrim în taină bănuiala că marile pasiuni sau hotărârile inflexibile sunt în parte chestiuni puse la cale dinainte.

Zona Whipsnade nu mai este ce-a fost odată. Pădurea Wallaby, cu păsări cântând în ramuri, cu clopoței în iarbă și canguri mici țopăind prin preajmă, era ca o revenire a Edenului.

Dar cum rămâne cu Bucuria, în încheiere? Căci povestea a fost în cea mai mare parte despre ea. Ca să spun adevărul, subiectul aproape și-a pierdut importanța de când am devenit creștin. Ce-i drept, nu mă pot plânge, ca Wordsworth, că strălucirea vizionară s-a stins. Cred (dacă acest aspect merită întru câtva pomenit) că vechea

[1] *Cf.* Shakespeare, *Hamlet*, III.2, 225, „The lady protests too much, methinks" – remarca reginei Gertrude, mama lui Hamlet, despre declarațiile reginei din piesa pusă în scenă de fiul ei (*n.t.*).

săgetare, vechiul gust dulce-amărui, a revenit la fel de des și de intens după convertire ca în oricare altă perioadă din viața mea. Dar acum știu că experiența, văzută ca stare a propriei mele minți, n-a mai avut (de atunci) importanța pe care i-am acordat-o cândva. Era valoroasă doar ca indicator către altceva, din altă lume. Câtă vreme acel „ceva" era sub semnul întrebării, indicatorul căpăta în mintea mea proporții uriașe. Când ne rătăcim într-o pădure, vederea unui indicator este nespus de importantă. Cel care îl vede primul strigă: „Priviți!" Toți cei din grup se adună și privesc îndelung. Dar când am găsit drumul și întâlnim indicatoare la fiecare câteva mile, nu ne mai oprim și nu mai privim spre ele. Indicatoarele doar ne îndeamnă la drum și suntem recunoscători autorității care le-a așezat acolo. Dar nu ne vom opri ca să privim; sau nu foarte mult; nu pe acest drum, chiar de-ar fi stâlpii din argint, iar literele de aur. „Vom ajunge la Ierusalim."[1]

Ceea ce nu înseamnă, firește, că nu mă surprind adesea zăbovind cu privirea la obiecte mai puțin importante, de pe marginea drumului.

[1] Walter Hilton (m. 1396), *The Scale of Perfection*, II.21 (*n.t.*).

Cuprins

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, București.

Memorii**Jurnale**

Pentru publicul larg, C.S. Lewis (1898–1963) este autorul celebrelor *Cronici din Narnia*, o serie de povești *fantasy* în curs de ecranizare. Mai mult, figura acestui profesor de literatură care a predat la Oxford și la Cambridge, fiind un fel de simbol al elitei universitare britanice, și povestea lui de iubire cu Joy Gresham au inspirat un frumos film, *Shadowlands* (*Tărâmul umbrelor*), cu sir Anthony Hopkins și Debra Winger în rolurile principale.

Mai puțin cunoscut de publicul larg este faptul că C.S. Lewis a scris remarcabile studii de literatură medievală și critică literară și că e socotit cel mai important apologet al creștinismului din secolul XX (unele scrieri ale sale pe tema credinței – *Despre minuni*, *Cele patru iubiri*, *Problema durerii*, *Sfaturile unui diavol bătrân către unul mai tânăr*, *Despre lumea aceasta și despre alte lumi* – au fost traduse la Humanitas). În Marea Britanie, Lewis a devenit celebru încă din timpul vieții grație conferințelor lui vibrante despre creștinism, transmise la radio în timpul războiului.

Scrierile și cu atât mai mult conferințele creștine ale lui Lewis erau atât de convingătoare pentru că izvorau din încărcătura emoțională a propriei convertiri. Și chiar despre această convertire, oarecum surprinzătoare pentru un tânăr intelectual studios, lucid, deloc lipsit de spirit critic, e vorba în cartea de față. *Surprins de Bucurie* este, în fond, o autobiografie spirituală: în spatele vieții exterioare se conturează evoluția lăuntrică a autorului de la credința convențională din copilărie la necredința frivolă din prima tinerețe și, în fine, la credința profundă în Dumnezeul creștin.

În aceeași serie

Walter Benjamin, *Copilărie berlineză la 1900*

Gertrude Stein, *Autobiografia lui Alice B. Toklas*

ISBN 978-973-50-3165-7

